

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire Diaries

Η ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ

ΒΙΒΛΙΟ 2

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE VAMPIRE DIARIES 2 — THE STRUGGLE

Από τις Εκδόσεις HarperCollins, Νέα Υόρκη 2007

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: VAMPIRE DIARIES 2 — **Η αναμέτρηση**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: L. J. Smith

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευηνέλλα Αλεξοπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ — ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jennifer Heuer

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Daniel Weiss Associates, Inc & Lisa Smith, 1991

All rights reserved.

© Εικόνες εξωφύλλου: Chad Michael Ward, 2008

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2010, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-750-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

*Μετάφραση:
Ευηνέλλα Αλεξοπούλου*

ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ

Ντείμενον!»

Φυσούσε ένας παγωμένος άνεμος. Η Έλενα ένιωθε τα μαλλιά της να τη μαστιγώνουν στο πρόσωπο και τον τρελό άνεμο να ξεσκίζει τη λεπτή μάλλινη μπλούζα της. Ανάμεσα στις γρανιτένιες ταφόπετρες στροβιλίζονταν φύλλα από τις βελανιδιές, ενώ τα κλαδιά των δέντρων χτυπούσαν μανιασμένα. Τα χέρια της είχαν ξεπαγιάσει, τα χείλη και τα μάγουλά της είχαν μουδιάσει, αλλά εκείνη είχε σταθεί κόντρα στον άνεμο που μαινόταν και φώναζε:

«Ντείμενον!»

Η μανία της φύσης ήταν η επίδειξη της δύναμής του. Να την τρομάξει ήθελε, και να την κάνει να φύγει. Δε θα τα κατάφερνε όμως! Η πυρακτωμένη οργή που κατέκλυζε την ύπαρξή της καθώς σκεφτόταν την ίδια αυτή δύναμη στραμμένη εναντίον του Στέφαν αντιστάθμιζε τον άνεμο. Αν ο Ντείμενον είχε κάνει κάτι στον Στέφαν; Αν του είχε κάνει κακό;

«Απάντησέ μου, που να πάρει ο διάβολος!» φώναξε κοιτώντας τις βελανιδιές γύρω τριγύρω στο νεκροταφείο.

Ένα μααραμένο φύλλο βελανιδιάς, σαν ρυτιδιασμένη καφετιά παλάμη, γλίστρησε πάνω στο πόδι της. Κανείς δεν της απάντησε. Ο ουρανός ψηλά ήταν γκριζος σαν γυαλί· γκριζος σαν τις ταφόπετρες γύρω της. Η Έλενα ένιωσε την οργή και την απογοήτευση να της αγκυλώνουν το λαιμό. Ένιωσε να χάνει το ηθικό της. Είχε κάνει λάθος λοιπόν... Ο Ντείμενον τελικά δεν ήταν εκεί. Ήταν μόνη της, συντροφιά με τον άνεμο που μαινόταν.

Γύρισε να φύγει, και της κόπηκε η ανάσα!

Στεκόταν ακριβώς πίσω της – τόσο κοντά, που, γυρίζοντας, τα ρούχα της τον άγγιξαν λίγο. Ήταν τόσο κοντά της, που θα έπρεπε να είχε νιώσει ότι κάποιος στεκόταν εκεί· θα έπρεπε να είχε αισθανθεί τη ζεστασιά του κορμιού του, ή να τον είχε ακούσει. Αλλά ο Ντέιμον δεν ήταν άνθρωπος για να τον νιώσει...

Πισωπάτησε ένα-δυο βήματα, να συνέλθει, μα δεν τα κατάφερε. Όλα τα ένστικτά της, που είχαν βουβαθεί όσο στεκόταν και φώναζε κόντρα στον μανιασμένο άνεμο, την εκλιπαρούσαν τώρα να φύγει τρέχοντας.

Έσφιξε τις γροθιές της. «Πού είναι ο Στέφαν;» ρώτησε.

Μια ρυτίδα σχηματίστηκε ανάμεσα στα σκούρα φρύδια του Ντέιμον. «Ποιος Στέφαν;» έκανε με προσπονητή απορία.

Η Έλενα προχώρησε μπροστά και τον χαστούκισε.

Δεν είχε σκεφτεί να το κάνει, και τώρα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι το επιχείρησε. Ήταν ένα γερό χαστούκι – το δυνατότερο που μπορούσε να δώσει. Το κεφάλι του Ντέιμον τινάχτηκε στο πλάι και το χέρι της την έτσουζε. Στεκόταν και τον κοίταζε, πασχίζοντας να ξαναδώσει στην ανάσα της το ρυθμό της.

Εκείνος ήταν ντυμένος στα μαύρα, όπως την πρώτη φορά που τον είχε δει. Μαλακές μαύρες μπότες, μαύρο τζιν, μαύρο πουλόβερ και μαύρο δερμάτινο μπουφάν. Έμοιαζε φοβερά στον Στέφαν. Πώς δεν το είχε μέχρι τώρα προσέξει; Είχε τα ίδια σκούρα μαλλιά, το ίδιο χλωμό δέρμα και την ίδια εξοργιστική ομορφιά. Τα μαλλιά του όμως ήταν ίσια κι όχι κυματιστά, τα μάτια του ήταν σκοτεινά σαν το μεσονύχτι και η γραμμή των χειλιών του σκληρή.

Γύρισε αργά το κεφάλι του και την κοίταξε. Η Έλενα πρόσεξε ότι το μάγουλό του είχε γίνει κατακόκκινο.

«Μη μου λες ψέματα», του είπε με φωνή που έτρεμε. «Ξέρω ποιος είσαι! Ξέρω τι είσαι! Χθες βράδυ εσύ ήσουν αυτός που σκότωσε τον κύριο Τένερ. Τώρα εξαφανίστηκε ο Στέφαν...»

«Ναι;»

«Το ξέρεις ότι εξαφανίστηκε!»

Ο Ντέιμον χαμογέλασε. Αμέσως μετά σοβάρεψε.

«Σε προειδοποιώ! Αν του έχεις κάνει κακό...»

«Τότε τι;» τη ρώτησε. «Τι θα κάνεις τότε, Έλενα; Τι μπορείς να κάνεις σε μένα;»

Η Έλενα δεν απάντησε. Απλώς εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε ότι ο άνεμος δε φυσούσε πια. Γύρω τους επικρατούσε νεκρική σιγή. Σαν να στέκονταν ακίνητοι στο κέντρο ενός τεράστιου ενεργειακού κύκλου. Ήταν λες και τα πάντα –ο μουντός ουρανός, οι βελανιδιές και οι πορφυρένιες οξιές, η ίδια η γη– συνδέονταν μαζί του· σαν να έπαιρνε τη δύναμή του απ’ όλα αυτά. Στεκόταν με το κεφάλι του να γέρνει ελάχιστα πίσω. Τα μάτια του έμοιαζαν απύθμενα, γεμάτα παράξενες αντανakλάσεις.

«Δεν ξέρω», του είπε ψιθυριστά, «αλλά θα βρω κάτι... Πίστεψέ με!»

Ξαφνικά εκείνος γέλασε και η καρδιά της Έλενας κλότσησε κι άρχισε να βροντοχτυπάει. Θεέ μου, ήταν πανέμορφος! Η λέξη γοητευτικός παραίτηταν ανίσχυρη και άχρωμη. Όπως πάντα, το γέλιο του κράτησε μόνο μια στιγμή, αλλά, ακόμη και όταν σοβάρεψαν τα χείλη του, το γέλιο αυτό είχε αφήσει ίχνη στα μάτια του.

«Ναι... σε πιστεύω...» της είπε χαλαρώνοντας· και το βλέμμα του περιπλανήθηκε στο νεκροταφείο. Μετά την ξανακοίταξε και της άπλωσε το χέρι του. «Παραείσαι καλή για τον αδελφό μου!» πρόσθεσε ανέμελα.

Η Έλενα σκέφτηκε να δώσει μια στο χέρι του και να το τινάξει μακριά, αλλά δεν ήθελε να τον ξαναγγίξει. «Πες μου, πού είναι;»

«Αργότερα ίσως... με κάποιο αντίτιμο». Τράβηξε το χέρι του τη στιγμή που η Έλενα συνειδητοποιούσε ότι φορούσε ένα δαχτυλίδι όμοιο με του Στέφαν: ασημένιο, μ’ ένα λαζουρίτη στην καρδιά του. Αυτό θυμήσου το, σκέφτηκε μέσα στον πυρετό της. Είναι σημαντικό.

«Ο αδελφός μου», συνέχισε εκείνος, «είναι ανόητος. Επειδή μοιάζεις στην Κατερίνη, νομίζει ότι είσαι κι εσύ αδύναμη και εύκολη στη χειραγωγήση. Αλλά κάνει λάθος. Νιώθω το θυμό σου απ' την άλλη άκρη της πόλης. Τον νιώθω και τώρα – ένα λευκό φως σαν τον ήλιο της ερήμου. Είσαι δυνατή, Έλενα, ακόμη και όπως είσαι. Μπορείς όμως να γίνεις πολύ πιο δυνατή...»

Τον κάρφωσε με τα μάτια της χωρίς να καταλαβαίνει, χωρίς να της αρέσει η αλλαγή θέματος στη συζήτηση. «Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς. Τι σχέση έχει αυτό με τον Στέφαν;»

«Σου μιλώ για δύναμη, Έλενα...» είπε πλησιάζοντάς τη. Τα μάτια του είχαν καρφωθεί στα δικά της, η φωνή του ήταν σιγανή και επιτακτική. «Τα έχεις δοκιμάσει όλα, και τίποτε δε σε ικανοποιεί. Είσαι το κορίτσι που έχει τα πάντα, αλλά πάντα υπάρχει κάτι που δεν μπορείς να το αγγίξεις· κάτι που το χρειάζεσαι απελπισμένα και δεν μπορείς να το έχεις. Αυτό σου προσφέρω: δύναμη, αιώνια ζωή και συναισθήματα που δεν έχεις νιώσει ποτέ στο παρελθόν».

Τότε εκείνη κατάλαβε, και ένιωσε να ανεβαίνει χολή στο λαιμό της. Της κόπηκε η ανάσα από τον τρόπο και την άρνηση. «Όχι!»

«Γιατί όχι;» ψιθύρισε εκείνος. «Γιατί να μην το δοκιμάσεις, Έλενα; Μίλα ειλικρινά. Δεν το θέλει ένα μέρος του εαυτού σου;» Τα σκούρα μάτια του την κοιτούσαν με τόσο πάθος και τόση ένταση, που την κρατούσαν μαρμαρωμένη, ανίκανη να τραβήξει το βλέμμα της. «Μπορώ να ξυπνήσω μέσα σου αυτά που παραμένουν κοιμισμένα σε όλη σου τη ζωή. Είσαι αρκετά δυνατή για να ζήσεις στο σκοτάδι, για να θριαμβεύσεις σ' αυτό. Μπορείς να γίνεις βασίλισσα του σκότους. Γιατί να μην κερδίσεις αυτή τη δύναμη, Έλενα; Άσε με να σε βοηθήσω να την κερδίσεις...»

«Όχι!» του είπε τραβώντας το βλέμμα της απ' το δικό του. Δε θα τον κοίταζε, δε θα τον άφηνε να της το κάνει αυτό. Δε θα τον άφηνε να την κάνει να ξεχάσει. Να την κάνει να ξεχάσει...

«Είναι το απώτατο μυστικό, Έλενα», της είπε. Η φωνή του ήταν τόσο θωπευτική, όσο και τα ακροδάχτυλά του που άγγιζαν το λαιμό της. «Θα είσαι τόσο ευτυχισμένη, όσο δεν ήσουν ποτέ πριν...»

Υπήρχε κάτι εξαιρετικά σημαντικό που έπρεπε να θυμάται. Εκείνος χρησιμοποιούσε τη δύναμη για να την κάνει να ξεχάσει. Αλλά δε θα τον άφηνε να την κάνει να ξεχάσει...

«Εσύ κι εγώ θα είμαστε μαζί...» Τα κρύα ακροδάχτυλά του χάιδευαν το λαιμό της στο πλάι, γλιστρώντας κάτω απ' το γιακά της μπλούζας της. «Μόνο οι δυο μας. Για πάντα!»

Ξαφνικά ένιωσε μια σουβλιά πόνου καθώς τα δάχτυλά του ψηλάφισαν τις δύο μικροσκοπικές πληγές στο λαιμό της. Το μυαλό της καθάρισε.

Να την κάνει να ξεχάσει τι; Τον Στέφαν!

Αυτό ήθελε να της βγάλει απ' το μυαλό. Τη θύμηση του Στέφαν, των πράσινων ματιών του και του χαμογέλιου του, πίσω από το οποίο πάντα αχνόφεγγε η θλίψη. Μα τι θα μπορούσε να βγάλει τον Στέφαν από το μυαλό της μετά τα όσα είχαν μοιραστεί; Τραβήχτηκε απότομα μακριά από τον ψυχρό εναγκαλισμό του Ντέιμον. Τον κοίταξε κατάματα.

«Έχω ήδη βρει αυτό που θέλω!» του είπε τραχιά. «Επιπλέον, έχω βρει και αυτόν που μαζί του θέλω να είμαι για πάντα».

Η παγωμένη οργή σκοτείνιασε τα μάτια του και πλημμύρισε τον αέρα ανάμεσά τους. Κοιτώντας αυτά τα μάτια, η Έλενα είχε μπροστά της την εικόνα μοχθηρής κόμπρας έτοιμης να επιτεθεί.

«Μην είσαι τόσο ανόητη όσο ο αδελφός μου...» της είπε εκείνος. «Σε μια τέτοια περίπτωση, ίσως πρέπει να κάνω και σ' εσένα τα ίδια...»

Η Έλενα τρομοκρατήθηκε. Πώς θα μπορούσε εξάλλου να μην το πάθει με την παγωνιά που την κατέκλυζε και μούδιαζε τα κόκαλά της; Ο αέρας δυνάμωνε πάλι, τα κλαδιά των δέντρων τινάζονταν εδώ κι εκεί. «Πες μου πού είναι, Ντέιμον!»

«Αυτή τη στιγμή; Δεν ξέρω. Δεν μπορείς να πάψεις να τον σκέφτεσαι για λίγο;»

«Όχι!» Ανατρίχιασε. Τα μαλλιά της μαστίγωναν και πάλι το πρόσωπό της.

«Αυτή είναι η τελευταία σου απάντηση για σήμερα; Ελπίζω να είσαι απολύτως βέβαιη, Έλενα, ότι θέλεις να παίξεις αυτό το παιχνίδι μαζί μου. Οι συνέπειες δε θα είναι διόλου ευκαταφρόνητες...»

«Είμαι σίγουρη!» Έπρεπε να τον σταματήσει πριν αρχίσει πάλι να την επηρεάζει. «Δεν μπορείς να με τρομοκρατήσεις, Ντέιμον! Ή μήπως δεν το πρόσεξες ακόμη; Από τη στιγμή που έμαθα ποιος είσαι –ο Στέφαν μου είπε τι έχεις κάνει– έχασες κάθε δυνατότητα που ίσως είχες να με επηρεάζεις. Σε σιχαίνομαι! Με αηδιάζεις! Δεν μπορείς πια να μου κάνεις τίποτε...»

Το πρόσωπό του άλλαξε. Η αισθησιακή του έκφραση παραμορφώθηκε και χάθηκε· η ματιά του έγινε ανελέητη και παγερή. Γέλασε, και αυτή τη φορά το γέλιο συνεχίστηκε για ώρα. «Τίποτε;» είπε με σκληρή ειρωνεία. «Μπορώ να κάνω τα πάντα σε σένα και σ' εκείνους που αγαπάς! Ιδέα δεν έχεις, Έλενα, τι μπορώ να κάνω... Αλλά θα το μάθεις!»

Πισωπάτησε. Ο ψυχρός αέρας διαπέρασε την Έλενα σαν μαχαίρι. Τα πάντα τριγύρω άρχισαν να θαμπώνουν, λες και ο αέρας μπροστά στα μάτια της είχε γεμίσει με λαμπερές νιφάδες.

«Έρχεται ο χειμώνας, Έλενα...» της είπε, και η φωνή του ακούστηκε καθαρή και παγερή, παρά το ουρλιαχτό του ανέμου. «Μια ανελέητη εποχή... Πριν έρθει, να ξέρεις ότι θα έχεις μάθει τι μπορώ να κάνω. Πριν έρθει ο χειμώνας, θα είσαι η σύντροφός μου! Θα είσαι δική μου!»

Ο λευκός στρόβιλος την τύφλωνε και δεν έβλεπε πια τη σκούρα φιγούρα του. Αργόσβηνε ακόμη και η φωνή του. Έσφιξε γύρω της τα μπράτσα της, χαμήλωσε το κεφάλι της και ένιωθε πως έτρεμε ολόκληρο το κορμί της. «Στέφαν...» ψιθύρισε.

«Α! και κάτι ακόμη...» ξανάκουσε τη φωνή του Ντέιμον. «Με ρώτησες πριν για τον αδελφό μου. Μην μπεις στον κόπο να τον ψάξεις, Έλενα. Τον σκότωσα χθες το βράδυ».

Σήκωσε το κεφάλι της μ' ένα τίναγμα, αλλά δεν έβλεπε τίποτε, πέρα από το λευκό που τη ζάλιζε, που έκαιγε τη μύτη και τα μάγουλά της και βάραινε τις βλεφαρίδες της. Και τότε μόνο, καθώς οι λεπτοί κόκκοι κάθονταν πάνω στο δέρμα της, κατάλαβε τι ήταν: Νιφάδες χιονιού!

Χιόνιζε την πρώτη μέρα του Νοέμβρη!

Ο ήλιος ψηλά είχε χαθεί.

2

Ένα αφύσικο λυκόφως κάλυπτε το εγκαταλειμμένο νεκροταφείο. Το χιόνι θάμπωνε τα μάτια της Έλενας. Ο άνεμος είχε μουδιάσει το κορμί της σαν να είχε βουτήξει σε παγωμένο ρέμα. Παρ' όλα αυτά, πειστωμένη, δεν κατευθύνθηκε προς το καινούργιο νεκροταφείο και το δρόμο που ανοιγόταν στη συνέχεια, πέρα απ' αυτό. Απ' όσο μπορούσε να καταλάβει, η γέφυρα Γουίκερι ήταν κάπου μπροστά. Έτσι, προχώρησε προς τα εκεί.

Η αστυνομία είχε βρει το εγκαταλειμμένο αμάξι του Στέφαν κοντά στην Ολντ Κρικ. Το είχε αφήσει κάπου ανάμεσα στο ρέμα Ντρόουνιν Κρικ και στο δάσος. Η Έλενα, παραπατώντας, προχωρούσε σκυφτή στο κατάφυτο μονοπάτι του νεκροταφείου και έσφιγγε με τα μπράτσα της το λεπτό μάλλινο μπλουζάκι της πάνω στο κορμί της. Ήξερε αυτό το νεκροταφείο από μικρό παιδί και μπορούσε να βρει το δρόμο για να βγει με κλειστά τα μάτια.

Όταν πέρασε τη γέφυρα τουρτούριζε τόσο, που πονούσε το κορμί της. Δε χιόνιζε πια παρά ανεπαίσθητα, αλλά ο αέρας είχε δυναμώσει και διαπερνούσε τα ρούχα της λες και ήταν από τσιγαρόχαρτο· της έκοβε την ανάσα.

Σκέφτηκε δυνατά τον Στέφαν και έστριψε στην Ολντ Κρικ βαδίζοντας αργά και με κόπο. Δεν είχε πιστέψει αυτό που της είπε ο Ντίμον. Αν ο Στέφαν ήταν νεκρός, θα το ήξερε. Ήταν κάπου ζωντανός, και έπρεπε να τον βρει. Μπορεί να ήταν οπουδήποτε μέσα σ' αυτόν το λευκό στρόβιλο· μπορεί να ήταν χτυπημένος, παγωμένος... Η Έλενα

διαισθάνθηκε αμυδρά ότι δε σκεφτόταν πια λογικά. Όλες οι σκέψεις της είχαν περιοριστεί σε ένα και μοναδικό σημείο: τον Στέφαν! Έπρεπε να βρει τον Στέφαν.

Βάδιζε όλο και πιο δύσκολα στο δρόμο. Δεξιά υψώνονταν οι βελανιδιές, αριστερά έτρεχαν τα γρήγορα νερά του Ντρόουνιν Κρικ. Άρχισε να τρικλίζει, οπότε αναγκάστηκε να βαδίζει ακόμη πιο αργά. Δε φυσούσε πια τόσο δυνατά, αλλά ένιωθε πάρα πολύ κουρασμένη. Έπρεπε να κάτσει κάτω να ξεκουραστεί, έστω για ένα λεπτό μόνο.

Καθώς σωριάστηκε δίπλα στο δρόμο, σκέφτηκε ξαφνικά πόσο ανόητη ήταν που βγήκε να ψάξει τον Στέφαν. Εκείνος θα ερχόταν να τη βρει. Το μόνο που χρειαζόταν να κάνει ήταν να κάτσει εκεί και να τον περιμένει. Μάλλον θα ήταν ήδη στο δρόμο.

Η Έλενα έκλεισε τα μάτια της και ακούμπησε το κεφάλι της πάνω στα λυγισμένα γόνατά της. Τώρα ένιωθε πολύ πιο ζεστή. Το μυαλό της ξεστράτισε και είδε τον Στέφαν. Τον είδε να της χαμογελάει. Ένωθε γύρω της τα μπράτσα του δυνατά και ασφαλή και χαλάρωσε ακουμπώντας πάνω του, ευχαριστημένη που μπορούσε να διώξει το φόβο και την ένταση. Ήταν στο σπίτι της! Ήταν εκεί που ανήκε. Ο Στέφαν δε θα άφηνε ποτέ τίποτε να της κάνει κακό.

Ξαφνικά, ένιωσε ότι ο Στέφαν άρχισε να την τραντάζει. Κατέστρεφε την υπέροχη γαλήνη της. Είδε το χλωμό και γεμάτο αγωνία πρόσωπό του, τα σκοτεινιασμένα από τον πόνο πράσινα μάτια του. Προσπάθησε να του πει να μην κάνει έντονες κινήσεις και χαλάσει τη στιγμή, αλλά εκείνος δεν την άκουγε. Έλενα, σήκω, της είπε, και η συγκλονιστική δύναμη αυτών των πράσινων ματιών την παρότρυνε να το κάνει. Έλενα, σήκω! Τώρα!

«Έλενα, σήκω!» Η φωνή ήταν δυνατή, και φοβισμένη. «Έλα, Έλενα! Σήκω! Δεν μπορούμε να σε κουβαλήσουμε...»

Η Έλενα ανοιγόκλεισε τα μάτια της και είδε ένα πρόσωπο. Ήταν μικρό και σε σχήμα καρδιάς, με ανοιχτόχρωμο, διάφανο δέρμα, το οποίο πλαισιώναν απαλές κόκκινες μπου-

κλες. Ορθάνοιχτα καστανά μάτια, με νιφάδες χιονιού αγκιστρωμένες στις βλεφαρίδες, ήταν καρφωμένα γεμάτα ανησυχία στα δικά της.

«Μπόνι...» είπε αδύναμα. «Τι γυρεύεις εδώ;»

«Με βοηθάει να σε βρω...» είπε μια δεύτερη, πιο σιγανή φωνή από την άλλη πλευρά της Έλενας. Γύρισε λίγο και είδε δυο κομψά τόξα φρυδιών και ένα πρόσωπο με σταρένιο δέρμα. Τα σκούρα –ειρωνικά συνήθως– μάτια της Μέρεντιθ ήταν τώρα γεμάτα ανησυχία. «Σήκω, Έλενα! Εκτός κι αν θέλεις να γίνεις στ’ αλήθεια Πριγκίπισσα των Πάγων!»

Ήταν καλυμμένη παντού με χιόνι – σαν να φορούσε ένα λευκό γούνινο παλτό. Η Έλενα σηκώθηκε, ακουμπώντας βαριά πάνω στα δύο κορίτσια. Τη βοήθησαν να προχωρήσει μέχρι το αμάξι της Μέρεντιθ.

Μέσα στο αμάξι ήταν πιο ζεστά, αλλά η Έλενα δεν το ένιωθε. Είχε αρχίσει να κυκλοφορεί πάλι αίμα στις φλέβες της κάνοντάς τη να τρέμει, κάτι που της έλεγε πόσο πολύ κρύωνε. Ο χειμώνας είναι μια ανελέητη εποχή, σκέφτηκε καθώς η Μέρεντιθ οδηγούσε.

«Τι συμβαίνει, Έλενα;» ρώτησε η Μπόνι από το πίσω κάθισμα. «Τι σου ’ρθε και λάκισες έτσι από το σχολείο; Και πώς μπόρεσες να ’ρθεις εδώ πέρα;»

Η Έλενα δίστασε και μετά κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. Μακάρι να μπορούσε να πει στην Μπόνι και τη Μέρεντιθ τα πάντα. Να τους πει όλη την τρομερή ιστορία του Στέφαν και του Ντέιμον, καθώς και το τι συνέβη το προηγούμενο βράδυ στον κύριο Τένερ... αλλά και τι συνέβη μετά. Δεν μπορούσε, όμως. Ακόμη κι αν την πίστευαν, αυτό δεν ήταν δικό της μυστικό για να το πει.

«Όλοι έχουν βγει έξω και σε ψάχνουν», είπε γεμάτη περίσκεψη η Μέρεντιθ. «Έχει αναστατωθεί το σχολείο. Η θεία σου κοντεύει να τρελαθεί».

«Συγγνώμη...» είπε αδιάφορα η Έλενα, προσπαθώντας να σταματήσει τα έντονα ρίγη της. Έστριψαν στη Μαπλ Στριτ και σταμάτησαν μπροστά στο σπίτι της.

Η θεία Τζούντιθ τις περίμενε με ζεστές κουβέρτες. «Το ήξερα ότι αν σε έβρισκαν θα ήσουν μισοπαγωμένη», είπε με μια έκδηλα χαρωπή φωνή. «Χιόνι μια μέρα μετά το Χάλοουν! Δεν το πιστεύω! Πού τη βρήκατε, κορίτσια;»

«Στην Ολντ Κρικ, μετά τη γέφυρα», είπε η Μέρεντιθ.

Το λεπτό πρόσωπο της θείας Τζούντιθ έχασε το χρώμα του. «Κοντά στο νεκροταφείο; Εκεί που έγιναν οι επιθέσεις; Έλενα, πώς μπόρεσες;» είπε και η φωνή της αργόσβησε καθώς κοίταξε την ανιψιά της. Αμέσως μετά όμως, πασχίζοντας να ξαναβρεί το χαρωπό ύφος της, συνέχισε: «Ας το αφήσουμε τώρα αυτό. Ας σου βγάλουμε πρώτα αυτά τα βρεγμένα ρούχα...»

«Πρέπει να ξαναπάω εκεί πέρα όταν στεγνώσω», είπε η Έλενα. Το μυαλό της λειτουργούσε πάλι, και ένα πράγμα ήταν πλέον ξεκάθαρο: Εκεί δεν είχε δει στ' αλήθεια τον Στέφαν. Ήταν όνειρο. Ο Στέφαν ήταν ακόμη εξαφανισμένος.

«Τίποτε τέτοιο δεν πρέπει να κάνεις», είπε ο Ρόμπερτ, ο αρραβωνιαστικός της θείας Τζούντιθ. Η Έλενα δεν είχε προσέξει ότι στεκόταν στο πλάι. Ο τόνος της φωνής του έδειχνε ότι δε δεχόταν κουβέντα. «Τον Στέφαν τον ψάχνει η αστυνομία. Άσ' τους να κάνουν τη δουλειά τους...» συμπλήρωσε.

«Η αστυνομία πιστεύει ότι σκότωσε τον κύριο Τένερ. Αλλά δεν το έκανε! Το ξέρετε αυτό, έτσι;» Όταν η θεία Τζούντιθ της έβγαλε τη μουσκεμένη μάλλινη μπλούζα της, η Έλενα κοίταξε τον ένα μετά τον άλλο για βοήθεια. Όλοι όμως είχαν την ίδια έκφραση. «Το ξέρετε ότι δεν το έκανε!» επανέλαβε σχεδόν με απόγνωση.

Κανένας δε μίλησε. «Έλενα...» είπε τελικά η Μέρεντιθ, «κανένας δε θέλει να σκεφτεί ότι το έκανε. Δεν είναι καλό όμως που το έσκασε...»

«Δεν το έσκασε! Δεν το έκανε! Δεν...»

«Έλενα, σιωπή!» είπε η θεία Τζούντιθ. «Μην εκνευρίζεσαι. Νομίζω ότι θα αρρωστήσεις. Έκανε πολύ κρύο εκεί έξω και χθες βράδυ κοιμήθηκες μόνο λίγες ώρες...» Ακούμπησε το χέρι της στο μάγουλό της.

Τα πάντα ξαφνικά ξεπερνούσαν τις δυνάμεις της Έλενας. Κανένας δεν την πίστευε – ούτε καν οι φίλες και η οικογένειά της. Εκείνη τη στιγμή ένιωσε ότι την περιτριγύριζαν εχθροί.

«Δεν είμαι άρρωστη», είπε και αποτραβήχτηκε. «Ούτε είμαι τρελή, ανεξάρτητα από το τι πιστεύετε εσείς. Ο Στέφαν δεν το έσκασε! Δε σκότωσε τον κύριο Τένερ, και δε με νοιάζει αν δε με πιστεύει κανένας σας...» Σταμάτησε με κομμένη την ανάσα. Η θεία Τζούντιθ έκανε γρήγορα τα πάντα για να την κάνει να συνέλθει, να νιώσει καλύτερα. Η Έλενα αφέθηκε σαν μωρό στα χέρια της και υπάκουε σ' ό,τι εκείνη της ζητούσε. Όταν όμως της είπε ότι έπρεπε τελικά να ξεκουραστεί, δεν ήθελε να ξαπλώσει. Κάθισε απλώς στον καναπέ του σαλονιού δίπλα στο τζάκι και σκεπάστηκε με κουβέρτες. Το τηλέφωνο χτυπούσε όλο το απόγευμα και άκουγε τη θεία Τζούντιθ να μιλάει με φίλους, με γείτονες και με το σχολείο. Τους διαβεβαίωνε όλους ότι η Έλενα ήταν εντάξει. Η τραγωδία το προηγούμενο βράδυ την είχε αναστατώσει λίγο... αυτό ήταν όλο. Ίσως είχε και λίγο πυρετό... Αλλά θα ήταν μια χαρά αν ξεκουραζόταν.

Η Μέρεντιθ και η Μπόνι κάθονταν δίπλα της. «Θέλεις να μιλήσεις;» τη ρώτησε σιγανά η Μέρεντιθ. Η Έλενα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της με καρφωμένο το βλέμμα της στη φωτιά. Ήταν όλοι εναντίον της. Και η θεία Τζούντιθ έκανε λάθος. Δεν ήταν μια χαρά. Δε θα ήταν μια χαρά μέχρι να βρεθεί ο Στέφαν.

Αργότερα πέρασε και ο Ματ από κει. Τα ξανθά μαλλιά του και το βαρύ σκούρο μπλε πουλόβερ του ήταν καλυμμένα με νιφάδες χιονιού. Μόλις μπήκε στο δωμάτιο, η Έλενα τον κοίταξε γεμάτη ελπίδα. Χθες ο Ματ είχε βοηθήσει τον Στέφαν να σωθεί, όταν το υπόλοιπο σχολείο ήθελε να τον λιντσάρει. Σήμερα, όμως, απάντησε στο γεμάτο ελπίδα βλέμμα της μ' ένα σοβαρό, γεμάτο περίσκεψη ύφος και η ανησυχία στα μπλε μάτια του ήταν μόνο για εκείνη.

Η απογοήτευσή της ήταν αβάσταχτη. «Τι κάνεις εδώ;»

τον ρώτησε απότομα. «Κρατάς την υπόσχεσή σου; Ήρθες για να με προσέχεις;»

Είδε φευγαλέα στα μάτια του ότι τον είχε πληγώσει. Η φωνή όμως του Ματ ακούστηκε ήρεμη. «Ίσως... κατά κάποιον τρόπο... Αλλά θα σε φρόντιζα έτσι κι αλλιώς, ακόμη κι αν δεν το είχα υποσχεθεί. Ανησυχούσα για σένα... Άκου, Έλενα...»

Δεν είχε διάθεση να ακούσει κανέναν. «Είμαι μια χαρά, ευχαριστώ. Ρώτα όποιον θέλεις εδώ μέσα, για να πάψεις να ανησυχείς. Δεν καταλαβαίνω μάλιστα γιατί πρέπει να κρατήσεις την υπόσχεση που έδωσες σ' ένα δολοφόνο!»

Ξαφνιασμένος, ο Ματ κοίταξε τη Μέρεντιθ και την Μπόνι. Μετά κούνησε αρνητικά το κεφάλι του σαν χαμένος. «Δεν είσαι δίκαιη...»

Η Έλενα δεν είχε καμιά διάθεση να είναι δίκαιη. «Σου είπα ότι μπορείς να σταματήσεις να ανησυχείς για μένα και τα προβλήματά μου. Είμαι μια χαρά, ευχαριστώ...»

Το νόημα ήταν ολοφάνερο. Ο Ματ γύρισε να φύγει τη στιγμή ακριβώς που έμπαινε η θεία Τζούντιθ κουβαλώντας σάντουιτς.

«Συγγνώμη, εγώ πρέπει να φύγω...» μουρμούρισε προχωρώντας βιαστικά προς την πόρτα. Έφυγε χωρίς να κοιτάξει πίσω.

Η Μέρεντιθ, η Μπόνι, η θεία Τζούντιθ και ο Ρόμπερτ προσπάθησαν να ανοίξουν κουβέντα καθώς έτρωγαν νωρίς βραδινό δίπλα στο τζάκι. Η Έλενα δεν μπορούσε να φάει και δεν ήθελε να μιλήσει. Η μόνη που δεν ήταν σε κακά χάλια ήταν η μικρή αδελφή της, η Μάργκαρετ. Με την αισιοδοξία των τεσσάρων χρόνων της, φώλιασε δίπλα της και της έδωσε μερικά από τα γλυκίσματα που είχε μαζέψει από το παιχνίδι Ζαβολιά ή Κέρασμα.

Η Έλενα αγκάλιασε σφιχτά την αδελφή της και πίεσε για μια στιγμή το πρόσωπό της πάνω στα ξανθά –λευκά σχεδόν– μαλλιά της Μάργκαρετ. Η σκέψη που κυριαρχούσε μέσα της ήταν πως αν ο Στέφαν μπορούσε να της τηλεφωνή-

σει ή να της στείλει κάποιο μήνυμα, θα το είχε ήδη κάνει. Δε θα τον σταματούσε τίποτε στον κόσμο, εκτός κι αν ήταν βαριά χτυπημένος, ή παγιδευμένος κάπου, ή...

Αυτό το τελευταίο «ή» δε θα επέτρεπε στον εαυτό της να το σκεφτεί. Ο Στέφαν ήταν ζωντανός! Έπρεπε να είναι ζωντανός! Ο Ντέιμον ήταν ψεύτης.

Ο Στέφαν όμως είχε μπλέξει, και εκείνη έπρεπε να τον βρει. Όλο το απόγευμα δε σταμάτησε ούτε στιγμή να ανησυχεί και προσπαθούσε απεγνωσμένα να οργανώσει τις σκέψεις της, να δει τι θα έκανε. Ένα πράγμα ήταν ξεκάθαρο: Ήταν μόνη της! Δεν μπορούσε να εμπιστευτεί κανέναν.

Σκοτείνιαζε. Η Έλενα άλλαξε θέση στον καναπέ, τεντώθηκε και χασμουρήθηκε.

«Είμαι κουρασμένη», είπε σιγανά. «Ίσως είμαι άρρωστη τελικά... Λέω να πάω να κοιμηθώ».

Η Μέρεντιθ την κοίταξε επίμονα. «Σκεφτόμουν, κυρία Γκίλμπερτ...» είπε κοιτάζοντας τη θεία Τζούντιθ, «να μέναμε εδώ απόψε η Μπόνι κι εγώ. Για να κάνουμε συντροφιά στην Έλενα».

«Τι καλή ιδέα!» είπε ευχαριστημένη η θεία Τζούντιθ. «Αν δεν έχουν πρόβλημα οι γονείς σας, θα χαρώ πολύ να μείνετε».

«Είναι μακριά για να οδηγήσω μέχρι το Χέρον. Λέω να μείνω κι εγώ», είπε ο Ρόμπερτ. «Θα απλώσω απλώς τα πόδια μου σ' αυτόν εδώ τον καναπέ». Η θεία Τζούντιθ διαμαρτυρήθηκε ότι πάνω υπήρχαν πολλά δωμάτια για φιλοξενομένους, αλλά ο Ρόμπερτ ήταν ανένδοτος. Ο καναπές ήταν μια χαρά γι' αυτόν, είπε.

Ρίχνοντας μια ματιά από τον καναπέ προς το χολ, η Έλενα πάγωσε βλέποντας ότι τίποτε δεν έκρυβε την εξώπορτα. Αυτό το είχαν προσχεδιάσει – τώρα, τουλάχιστον, συμφωνούσαν σ' αυτό όλοι. Ήθελαν να είναι σίγουροι ότι δε θα έφευγε απ' το σπίτι.

Λίγο αργότερα, όταν βγήκε από το μπάνιο τυλιγμένη στο κόκκινο μεταξωτό κιμονό της, βρήκε τη Μέρεντιθ και την Μπόνι να κάθονται στο κρεβάτι της.

«Γεια σας, λοιπόν, Ρόζενκραντς και Γκίλντενστερν*», είπε χολωμένη.

Η Μπόνι, που έμοιαζε μελαγχολική, κοίταξε αβέβαιη τη Μέρεντιθ.

«Ξέρει ποιες είμαστε. Θέλει να πει ότι πιστεύει πως είμαστε κατάσκοποι της θείας της», της εξήγησε η Μέρεντιθ. «Έλενα, πρέπει να καταλάβεις ότι δεν είναι έτσι τα πράγματα. Μα δεν μπορείς να μας εμπιστευτείς καθόλου;»

«Δεν ξέρω... Μπορώ;»

«Ναι, γιατί είμαστε φίλες σου!» Πριν η Έλενα προλάβει να κάνει την παραμικρή κίνηση, η Μέρεντιθ τινάχτηκε απ' το κρεβάτι και έκλεισε την πόρτα. Μετά γύρισε και κοίταξε προς το μέρος της. «Και τώρα, για μία και μοναδική φορά στη ζωή σου, άκουσέ με μικρή ηλίθια. Είναι αλήθεια ότι δεν ξέρουμε τι να σκεφτούμε για τον Στέφαν. Δε βλέπεις, όμως, ότι εσύ φταις γι' αυτό; Από τότε που τα φτιάξατε, μας αφήνετε απέξω. Συμβαίνουν ένα σωρό πράγματα, και δε μας λες τίποτε – ή, τουλάχιστον, δε μας τα έχεις πει όλα. Όμως, παρά τα όσα έχουν συμβεί, σε εμπιστευόμαστε ακόμη. Νοιαζόμαστε ακόμη για σένα. Είμαστε ακόμη με το μέρος σου, Έλενα, και θέλουμε να βοηθήσουμε. Κι αν δεν το καταλαβαίνεις αυτό, τότε είσαι ηλίθια!»

Η Έλενα κοίταξε αργά το σκουρόχρωμο πρόσωπο της Μέρεντιθ και μετά το χλωμό της Μπόνι. Η τελευταία έγνεψε καταφατικά.

«Είναι αλήθεια...» συμφώνησε κι αυτή, ανοιγοκλείνοντας έντονα τα μάτια της σαν να ήθελε να εμποδίσει τα δάκρυά της να κυλήσουν. «Ακόμη κι αν δε μας γουστάρεις πια, εμείς σε γουστάρουμε!»

Η Έλενα ένιωσε τα μάτια της να βουρκώνουν και τη βλοσυρή της έκφραση να μαλακώνει. Τότε η Μπόνι τινάχτηκε απ' το κρεβάτι και αγκαλιάστηκαν και οι τρεις. Η Έλενα δεν

* Από τον Άμλετ του Σαίξπηρ. Είναι οι δύο αυλικόι στους οποίους ο βασιλιάς ανέθεσε να κατασκοπεύουν τον Άμλετ. (Σ.τ.Μ.)

μπορούσε πια να συγκρατήσει τα δάκρυα που αυλάκωναν τα μάγουλά της.

«Συγγνώμη που δε σας μιλούσα», είπε. «Το ξέρω ότι δεν καταλαβαίνετε· όμως, δεν μπορώ να σας εξηγήσω, γιατί δεν μπορώ να σας πω τα πάντα. Απλώς δεν μπορώ! Θα σας πω όμως κάτι...» Έκανε ένα βήμα πίσω σκουπίζοντας τα μάγουλά της και τις κοίταξε σοβαρή. «Όσο άσχημα κι αν φαίνονται τα στοιχεία εναντίον του Στέφαν, δε σκότωσε αυτός τον κύριο Τένερ. Το ξέρω ότι δεν το έκανε, γιατί ξέρω ποιος το έκανε. Είναι ο ίδιος που επιτέθηκε και στη Βίκι, όπως και στο γέρο κάτω από τη γέφυρα». Σταμάτησε μια στιγμή για να σκεφτεί και συμπλήρωσε: «Νομίζω, Μπόνι, ότι αυτός σκότωσε και τον Γιαντς».

«Τον Γιαντς!» Η Μπόνι γούρλωσε τα μάτια της. «Μα γιατί να θέλει να σκοτώσει ένα σκυλί;»

«Δεν ξέρω... Αλλά εκείνη τη νύχτα ήταν εκεί, στο σπίτι σου. Ήταν... ήταν θυμωμένος. Λυπάμαι, Μπόνι...»

Η Μπόνι, σαστισμένη, κουνούσε αρνητικά το κεφάλι της. Η Μέρεντιθ είπε: «Γιατί δεν το λες στην αστυνομία;»

Η Έλενα γέλασε κάπως υστερικά. «Δεν μπορώ. Δεν είναι κάτι που μπορούν να το αντιμετωπίσουν. Αλλά ούτε κι αυτό μπορώ να σας το εξηγήσω. Είπατε ότι εξακολουθείτε να με εμπιστεύεστε. Λοιπόν, σας ζητώ να με εμπιστευτείτε και σ' αυτό».

Η Μπόνι και η Μέρεντιθ αλληλοκοιτάχτηκαν και μετά κοίταξαν το κάλυμμα του κρεβατιού, εκεί που η Έλενα τραβούσε νευρικά με τα δάχτυλά της μια κλωστή απ' το κέντημα. Τελικά, η Μπόνι είπε: «Εντάξει... Τι μπορούμε να κάνουμε για να βοηθήσουμε;»

«Δεν ξέρω. Τίποτε. Εκτός κι αν...» Η Έλενα δίστασε και κοίταξε την Μπόνι. «Εκτός κι αν...» είπε αλλάζοντας τον τόνο της φωνής της, «μπορείς να με βοηθήσεις εσύ να βρω τον Στέφαν».

Η Μπόνι μπερδεύτηκε – φάνηκε στα καστανά μάτια της. «Εγώ; Μα τι μπορώ να κάνω εγώ;» Κι όταν ένιωσε τη Μέρ-

ντιθ να παίρνει μια βαθιά εισπνοή, έβγαλε ένα μακρόσυρτο επιφώνημα: «Ωωω!»

«Ήξερες πού ήμουν εκείνη τη μέρα που είχα πάει στο νεκροταφείο», είπε η Έλενα. «Πρόβλεψες ακόμη και ότι ο Στέφαν θα ερχόταν στο σχολείο».

«Νόμιζα ότι δεν τα πίστευες όλα αυτά τα υπερφυσικά», ψιθύρισε η Μπόνι.

«Έχω μάθει ένα-δυο πράγματα από τότε. Και είμαι πρόθυμη να πιστέψω οτιδήποτε, αν αυτό θα βοηθήσει να βρω τον Στέφαν! Αν υπάρχει έστω και η παραμικρή πιθανότητα να βοηθήσει...»

Η Μπόνι είχε καμπουριάσει, λες και προσπαθούσε να κάνει την ήδη μικροσκοπική φιγούρα της όσο το δυνατόν μικρότερη. «Έλενα, δεν καταλαβαίνεις...» είπε με αξιοθρήνητο ύφος. «Δεν είμαι εκπαιδευμένη. Δεν είναι κάτι που μπορώ να το ελέγξω. Και... και δεν είναι πλέον παιχνίδι... Όσο πιο πολύ χρησιμοποιείς αυτές τις Δυνάμεις, τόσο πιο πολύ σε χρησιμοποιούν και εκείνες! Μπορεί τελικά να καταλήξεις να σε χρησιμοποιούν όλη την ώρα, είτε το θέλεις είτε όχι. Είναι επικίνδυνο!»

Η Έλενα σηκώθηκε και προχώρησε προς τη συρταριέρα από ξύλο κερασιάς, κοιτάζοντάς τη χωρίς πραγματικά να τη βλέπει. Μετά γύρισε.

«Έχεις δίκιο! Δεν είναι παιχνίδι. Και το πιστεύω ότι μπορεί να γίνει πολύ επικίνδυνο. Αλλά ούτε για τον Στέφαν είναι παιχνίδι. Πιστεύω, Μπόνι, ότι είναι κάπου εκεί έξω, και είναι πάρα πολύ χτυπημένος. Κανένας δεν τον βοηθάει, και κανένας δεν τον ψάχνει, εκτός από τους εχθρούς του. Αυτή τη στιγμή μπορεί να πεθαίνει. Μπορεί... μπορεί να είναι ήδη...» Ο λαιμός της έκλεισε. Έσκυψε πάνω στη συρταριέρα, προσπαθώντας να πάρει μια βαθιά ανάσα για να ηρεμήσει. Όταν σήκωσε το βλέμμα της, είδε τη Μέρεντιθ να κοιτάζει την Μπόνι.

Η Μπόνι ίσιωσε τους ώμους της και ανακάθισε όσο πιο στητά μπορούσε. Σήκωσε το σαγόνι της και έσφιξε τα χείλη

της. Στα συνήθως ανοιχτοκάστανα μάτια της φάνηκε μια σκοτεινή λάμψη καθώς το βλέμμα της διασταυρώθηκε με εκείνο της Έλενας.

«Χρειαζόμαστε ένα κερί», ήταν το μόνο που είπε.

Το σπέρτο πέταξε σπίθες μέσα στο σκοτάδι. Μετά άναψε η φλόγα του κεριού, δυνατή και λαμπερή, δανείζοντας λίγη από τη χρυσαφένια λάμψη της στο χλωμό πρόσωπο της Μπόνι καθώς έσκυβε πάνω της.

«Πρέπει να με βοηθήσετε και οι δυο σας να συγκεντρωθώ», είπε. «Κοιτάξτε τη φλόγα και σκεφτείτε τον Στέφαν. Φέρτε την εικόνα του στο νοου σας. Ό,τι κι αν συμβεί, μη σταματήσετε να κοιτάζετε τη φλόγα. Και... προσοχή! Μην πεείτε λέξη!»

Η Έλενα έγνεψε καταφατικά. Μετά, ο μοναδικός ήχος που ακουγόταν στο δωμάτιο ήταν οι σιγανές ανάσες τους. Η φλόγα χόρευε τρεμποπάζοντας και σχημάτιζε φωτεινά σχήματα πάνω από τα τρία κορίτσια που κάθονταν σταυροπόδι γύρω της. Η Μπόνι, με κλειστά τα μάτια, ανάσαινε βαθιά και αργά, όπως κάποιος που μισοκοιμάται.

Η Έλενα κρατούσε καρφωμένα τα μάτια της στη φλόγα και σκεφτόταν τον Στέφαν με όλη τη δύναμη της θέλησής της. Τον ικέτευε να εμφανιστεί και τον ζωντάνευε μέσα της όσο πιο έντονα μπορούσε, αξιοποιώντας περισσότερες από μία αισθήσεις: την άγγιζε στο μάγουλο η ζεστασιά από το μάλλινο πουλόβερ που συνήθιζε να φοράει, χτυπούσε τη μύτη της η μυρωδιά από το δερμάτινο μπουφάν του, την τύλιγαν σφιχτά τα δυνατά μπράτσα του.

Στέφαν...

Οι βλεφαρίδες της Μπόνι πετάρισαν και η ανάσα της έγινε πιο γρήγορη, όπως συμβαίνει με κάποιον που κοιμάται και βλέπει ένα κακό όνειρο. Η Έλενα κρατούσε τα μάτια της σταθερά καρφωμένα πάνω στη φλόγα. Όταν όμως η Μπόνι έσπασε τη σιωπή, ένιωσε ένα ρίγος στη ραχοκοκαλιά της.

Στην αρχή ήταν απλώς ένα βογκητό – ο ήχος κάποιου που πονούσε. Μετά, καθώς η Μπόνι άρχισε να τινάζει το κεφάλι της και να ανασαίνει κοφτά και ρηχά, ο ήχος έγινε λόγια.

«Μόνος...» είπε και σταμάτησε. Τα νύχια της Έλενας χώθηκαν στη σάρκα της παλάμης της. «Μόνος... στο σκοτάδι...» Η φωνή της Μπόνι ήταν απόμακρη, γεμάτη αγωνία.

Ξανά σιωπή. Μετά, η Μπόνι άρχισε να μιλάει γρήγορα.

«Είναι σκοτεινά και κάνει κρύο. Είμαι μόνος. Είναι κάτι πίσω μου... αιχμηρό και σκληρό. Βράχια... Με πονούσαν... δε με πονούν πια. Τώρα είμαι μουνδιασμένος απ' το κρύο. Τόσο κρύο...» Η Μπόνι στριφογύρισε σαν φίδι, σαν να προσπαθούσε να απομακρυνθεί από κάτι, και μετά γέλασε – ένα γέλιο φρικτό, σχεδόν σαν λυγμός. «Είναι... αστείο! Ποτέ δε σκέφτηκα ότι θα ήθελα τόσο πολύ να δω τον ήλιο. Αλλά εδώ μέσα είναι πάντα σκοτεινά... και κρύα. Το νερό φτάνει μέχρι το λαιμό μου, κρύο σαν πάγος. Αστείο είναι κι αυτό... Υπάρχει παντού νερό, αλλά εγώ πεθαίνω από δίψα. Διψάω τόσο πολύ... που πονάει...»

Η Έλενα ένωσε να σφίγγεται η καρδιά της. Η Μπόνι ήταν μέσα στο μυαλό του Στέφαν. Τι θα ανακάλυπτε άραγε;

Στέφαν, πες μας πού είσαι, φώναξε η σκέψη της απελπισμένη. Κοίτα τριγύρω. Πες μας τι βλέπεις...

«Διψάω. Χρειάζομαι... χρειάζομαι άραγε ζωή;» Η φωνή της Μπόνι ακούστηκε αβέβαιη – σαν να μην ήξερε πώς να μεταφράσει κάποια έννοια. «Νιώθω τόσο αδύναμος... Εκείνος είπε ότι θα είμαι πάντα ο πιο αδύναμος. Εκείνος είναι δυνατός... είναι δολοφόνος! Αλλά και εγώ είμαι. Σκότωσα την Κατερίνε... Ίσως μου αξίζει να πεθάνω... Γιατί δεν αφήνομαι απλώς να πεθάνω;»

«Όχι!» είπε η Έλενα, χωρίς να μπορεί να συγκρατήσει τον εαυτό της. Εκείνη τη στιγμή ξέχασε τα πάντα, εκτός από τον πόνο του Στέφαν. «Στέφαν...»

«Έλενα!» φώναξε ταυτόχρονα και η Μέρεντιθ. Αλλά το κεφάλι της Μπόνι έπεσε μπροστά, η ροή του λόγου της σταμάτησε. Η Έλενα συνειδητοποίησε με τρόπο τι είχε κάνει.

«Μπόνι, είσαι καλά; Μπορείς να τον ξαναβρείς;»

Η Μπόνι ανασήκωσε το κεφάλι της. Τα μάτια της τώρα ήταν ανοιχτά, αλλά δεν κοίταζε ούτε το κερί ούτε την Έλενα. Κοίταζε ίσια μπροστά, ανέκφραστη. Όταν μίλησε, η φωνή της ακούστηκε παραμορφωμένη, και η καρδιά της Έλενας σταμάτησε. Δεν ήταν η φωνή της Μπόνι. Αλλά η Έλενα την ήξερε αυτή τη φωνή. Την είχε ξανακούσει απ' το στόμα της Μπόνι στο νεκροταφείο.

«Έλενα...» είπε η φωνή. «Μην πας στη γέφυρα. Είναι θάνατος, Έλενα! Ο θάνατός σου σε περιμένει εκεί!» Μετά, η Μπόνι έπεσε μπροστά.

Η Έλενα την άρπαξε από τους ώμους και την ταρακούνησε. «Μπόνι!» είπε σχεδόν ουρλιάζοντας. «Μπόνι!»

«Τι... Μη... Άσε με...» Η φωνή της Μπόνι ακούστηκε αδύναμη και τρεμουλιαστή, αλλά ήταν η δική της φωνή. Γερμένη ακόμη μπροστά, ακούμπησε το χέρι της στο μέτωπό της.

«Μπόνι, είσαι καλά;»

«Έτσι νομίζω... ναι... Αλλά ήταν τόσο παράξενο...» Σήκωσε το βλέμμα της, ανοιγόκλεισε τα μάτια της και είπε με φωνή πιο διαπεραστική απ' ό,τι συνήθως: «Τι ήταν αυτό, Έλενα, ότι είναι δολοφόνος;»

«Το θυμάσαι;»

«Θυμάμαι τα πάντα. Δεν μπορώ να το περιγράψω... Ήταν φρικτό... Αλλά τι σήμαινε αυτό;»

«Τίποτε», είπε η Έλενα. «Ο Στέφαν έχει παραισθήσεις. Αυτό είναι όλο».

Η Μέρεντιθ παρενέβη. «Ο Στέφαν; Πιστεύεις ότι συντονίστηκε πράγματι με τον Στέφαν;»

Η Έλενα έγνεψε καταφατικά. Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα και την έτσουζαν καθώς γύριζε αλλού το βλέμμα της. «Ναι... Πιστεύω ότι αυτός ήταν ο Στέφαν. Πρέπει να ήταν! Νομίζω μάλιστα ότι μας είπε πού είναι... Κάτω από τη γέφυρα Γουίκερι, μέσα στο νερό!»

Η ΑΓΑΠΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΕΙ

Η γοητευτική Έλενα, ο μελαγχολικός Στέφαν και ο αλαζονικός Ντέιμον συναντιούνται, ακολουθώντας διαφορετικούς δρόμους ο καθένας, σ' ένα θανατερό τρίγωνο πάθους.

Η Έλενα, μετά τις συγκλονιστικές αποκαλύψεις στο πρώτο βιβλίο της σειράς VAMPIRE DIARIES, θα διαπιστώσει πολύ γρήγορα ότι υπάρχει κάτι πιο επικίνδυνο από το να ερωτευτεί βρικόλακα. Πώς θα νιώσει και ποιο δρόμο θα πάρει όταν συνειδητοποιήσει ότι τα δύο αδέλφια –επίδοξοι εραστές της ίδιας γυναίκας πριν από αιώνες– θα συντηρήσουν τη θανάσιμη έχθρα τους διεκδικώντας και τη δική της καρδιά; Ο Στέφαν αγωνίζεται να συγκρατήσει το πάθος του, αλλά ο Ντέιμον είναι αδίστακτος...

Μια σειρά από σκοτεινά γεγονότα θα αναγκάσουν την Έλενα να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή της για να σώσει τον αγαπημένο της.

**Το δεύτερο βιβλίο της σειράς έρωτα
και τρόμου VAMPIRE DIARIES
θα σας αφήσει με κομμένη την ανάσα.**

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ!**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08068

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ